

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Begoña Ameztoy
EL SUENO DE ORION

Copyright © by Begoña Ameztoy, 2010
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-641-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAN
ORIONA

BEGONJA AMESTOJ

Prevela Milica Maletić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Samo onaj ko je podigao
boginjin veo zna tajnu:
sve žene liče na nju,
ali ona ne liči ni na jednu.

Pesma Izidi

I.

Nasmešila se kada je krenula niz ulicu. Sunčano jutro i blagi povetarac uspeli su da rasprše njene poslednje sumnje. Bio je to jedan od tipičnih prolećnih dana u Madridu. Pomalo svež, ali okupan suncem.

Proverila je broj pre nego što je ušla. Zgrada u kojoj je veliki šef imao svoju kancelariju bila je plavkastosiva kamena građevina iz devetnaestog veka, u samom srcu Zlatne milje. Srdačno je odgovorila na Lusijin pozdrav. Razmenili su nekoliko beznačajnih fraza pre nego što je prešla u čekaonicu, koju je baš tako i zamišljala – prostranom, svetlom i uređenom sa istančanim ukusom. Možda je i previše ukrašena za jednu prolaznu prostoriju, ali bila je u savršenom skladu sa društvenim ugledom Viktora Mote.

Imala je vremena da se pogleda u ogledalo pre nego što se sekretarica vrati. Na njoj nije bilo nikakvih gizdavih detalja. Nosila je jedva primetnu i diskretnu šminku, primerenu za razgovor za posao, pomislila je posmatrajući svoj besprekorni odraz. Sve je bilo uredno. Srebrnkasta bež boja usana, zlačani ton jagodica i veoma blaga zelena nijansa na kopcima. Da, savršeno. Jedan čuperak njene duge tamne kose promolio se izvan okvira glave, odražavajući se u ogledalu. Pažljivo ga je sklonila i začušljala trepavice jednim pokretom prstiju.

Već je zatvorila futrolu sa šminkom kada je začula Lusijine korake. „Gospodin Mota vas čeka.“

Viktor Mota stajao je nasred sobe sa spremnom ispruženom rukom. Bio je u pedesetim godinama, privlačan i špicastog lica. Iz njegovog

pogleda izvirivala je neka neobična grubost. Kao da nikada nije vero-
vao u nevinost. Ili još gore, kao da je u svakom trenutku bio spreman
da se prepusti grehu.

„Dobar dan, Olga.“

„Dobar dan, gospodine Mota.“

„Više bih voleo da me zoveš Viktor, sedi“, nasmešio se pokazavši joj
na jednu fotelju iz elizabetanskog perioda, smeštajući se za to vreme u
svoju, iza stola od mahagonija. Potom je pritisnuo interfon. „Lusija, biću
zauzet. Ne prosleđuj mi pozive“, trljao je dlanove pomno je posmatrajući,
kao uvod u unapred pripremljen razgovor. „Lepša si nego na fotografiji“,
rekao je donekle dvosmisleno.

„Hvala.“

„Da, privlačnija si“, dodao je. „To nije kompliment. Naprotiv, rekao
bih da je to pomalo mana.“

„Molim?“, Olga se toliko iznenadila da nije uspela da spreči da joj
tašna ne padne na pod.

„Smiri se“, rekao je Viktor Mota. „Hajde da razgovaramo bez trzavica.“

„Oprostite“, brzo je podigla tašnu. „Ali iznenadio me je vaš komen-
tar. Smatram da sam veoma sposobna za ovaj posao i to je jedino što bi
oboje trebalo da nas zanima.“

Mota je klimnuo glavom ne gledajući direktno u nju. Bilo je u njoj i
nečeg nespokojnog iza njene prividne uzdržanosti i nezainteresovanosti.

„U pravu si“, nakratko je začutao. „Imaš dobru radnu biografiju, ali
u obavezi sam da napomenem“, uzeo je jednu hemijsku između prstiju
i počeo da se poigrava njome, „u ovoj firmi je zabranjeno mešati posao
i emocije.“

Olga je klimnula glavom.

„Dogovoreno, shvatam.“

„Drago mi je“, i dalje joj je bilo neobično što traži njen pogled. „Jesi
li razgovarala sa Lusijom o putovanjima, o premeštajima...“

„Da, o svemu. Obaveštena sam.“

„I šta misliš o tome?“

„Mislim da je privilegija raditi za vas na ovako važnom projektu.“

„Značajnom i poverljivom. Da li si pročitala klauzulu o poverljivosti
u ugovoru?“

„Naravno.“

Mota se zavalio u svom sedištu namestivši opušteniji izraz lica. Možda su mu komentari izgledali previše ceremonijalni.

„Dobro govoriš engleski i nemački.“

„Da.“

„*Warst du schon einmal in Berlin?*“

„*Ja, klar! Diese Stadt kenne ich gut. Ich wohnte dort zweieinhalb Jahre und habe schöne Erinnerungen.*“*

„Veoma dobro, odlična dikcija“, prekrstio je ruke kao da tim gestom započinje novu etapu razgovora. „Šta misliš da će biti tvoje zaduženje na projektu?“

Bilo je to ono što Olga nije znala, ali je bila uverena da njena zaduženja imaju neke veze sa čudnom proverom kojoj je bila podvrgnuta na prvom razgovoru. Ne samo što je morala da dešifruje i prevede razne hijeroglifne veći i da osmisli njihovo rešenje sastavljajući što je bolje umela jedan književni tekst. Bila je to vrlo uznemiravajuća provera.

Kao da pogađa njene misli, Mota je dodao:

„Tvoja priča, koja tumači hijeroglifne o konju i delfinu, bila je izvanredna, uistinu originalna“, istakao je.

„Hvala. Veoma ste ljubazni.“

„Da li obično pišeš i jesi li objavila nešto?“

„Ne“, odgovorila je odmahujući glavom, „ali umem da sastavim dobar tekst, a hijeroglifne sam još kao devojčica dešifrovala bez ikakvog napora.“

„Zaista?“

Olga je odgovarala kratko i precizno. Kao da je u svakom trenutku bila svesna da ne sme da pređe liniju koju je Viktor Mota povukao. On je takođe bio svestan njenog obazrivog stava. Nikada se nije previše zanimao za privatni život ili intimu svojih zaposlenih. Međutim, činilo mu se da o ovoj ženi želi da sazna sve.

„Zanima me to što si rekla o hijeroglifima.“

Na stolu je ležala fascikla sa radnom biografijom i izveštaj stručnjaka koji su je testirali. Uzeo ga je praveći se da proučava njihovu ocenu.

„Ne sećam se tvog koeficijenta inteligencije...“

* „Da li ste ikada bili u Berlinu?“

„Da, naravno! Dobro poznajem taj grad. Živela sam tamo dve i po godine i ostao mi je u lepom sećanju.“

Begonja Amestoj

Olga bi više volela da mu pokaže savršeno stanje svojih zuba. Ili svoj osmeh, zašto da ne?

„Sto sedamdeset“, rekla je.

„Dakle, smatra se da si veoma nadarena?“

„Da, naravno.“

Pročistio je grlo. Šta je drugo mogao da uradi? Ona idiotkinja od Lusije nije mu na to skrenula pažnju. Niko ga na to nije upozorio.

„U redu“, nastavio je da čita podatke ispisane u izveštaju: „Godište – trideset i pet, razvedena, bez dece.“

„Da“, promrmljala je.

„Nisi baš mlada“, nastavio je ne podižući pogled.

„Zavisi za koga.“

Mota se pretvarao da nije čuo njenu opasku.

„Razvedena, pretpostavljam bez propratnih sukoba na sudu. Ili ličnih“, dodao je.

Takva preciznost možda nije bila neophodna. Ali Mota je sigurno mogao savršeno da je opravda.

„Nikada ni sa kim nemam sukobe.“

„U to je teško poverovati“, rekao je ponovo je pomno posmatrajući. „Sigurno si bar jednom imala neku nesuglasicu ili nesporazum.“

Olga je delovala dobro pripremljena. I dalje nije pomerila nijedan mišić.

„Naravno.“

„A kako to rešavaš?“, rekao je spreman da ide do kraja.

„Uvek čekam da se to reši samo od sebe.“

„Ne razumem.“

Olga se blago osmehnula.

„Da. Sklonim se u stranu i čekam.“

Mota je bio nestrpljiv tip čoveka. Kad želi da dođe do informacija i odgovora, želi da to bude odmah.

„To je besmisleno. Daješ prednost svom protivniku.“

„Ne. Dve suprotstavljene radnje izazivaju kašnjenje i odlaganje u razvoju događaja. Događaji treba da se odvijaju sami od sebe.“

„Ko to kaže?“

„Jedan veoma osnovni priručnik.“

„Koji priručnik?“

„*Umeće ratovanja*, autor Sun Cu. Strategije umeća ratovanja. Peti vek pre nove ere, otprilike.“

Moti se učinilo kako ona suptilno postaje gospodarica situacije. Njegovo neskriveno zanimanje učinilo je Olgu snažnijom. Odlučio je da završi razgovor. Možda će biti prilike da ga produbi u Berlinu. Ili neće. Nije ni toliko neodoljiva kao što ona misli. Donekle naglo, zatvorio je izveštaj.

„Dobro... Sigurno ćemo moći da nastavimo ovaj razgovor“, ustao je ponovo joj pružajući ruku. „Vrlo dobro, Olga. Dobro došla u ovu firmu.“

Olga je uradila isto što i on, ne uspevajući da sakrije svoje razočaranje. Jedva da su se i pogledali. Oboje su znali da tog iznenadnog opraštanja nije bilo u scenariju. Stisnula je šaku koju je pružio Mota.

A tada se dogodilo. Iznenada, na neki neobjašnjiv način, Olga je osetila nekakvo električno pražnjenje, snažno i kratko. Potpuno živo. Nije to bio pogrešan utisak niti halucinacija. Šta se dogodilo? Bilo je besmisleno pomisliti da bi puki dodir njegove kože mogao da izazove takav efekat. Možda je pritisnuo neku tetivu njenog zgloba? Bila je tako uznemirena da čak nije ni obratila pažnju na svoj pozdrav.

Mota ju je ispratio do vrata bez ijednog gesta koji bi ona mogla bilo kako da protumači. Bila je utučena i kad se sreća sa Lusijom u prijemnoj prostoriji. Morala je da se usredsredi na ono što joj je sekretarica govorila.

„Kako je bilo? Kako ti se čini Viktor?“

„Dobro... da.“

„U ponedeljak će te kod kuće pokupiti kola u 7.45. Biće to na tri dana. Treba da poneseš samo ono neophodno, uključujući i jednu koktel haljinu... diskretnu“, dodala je.

„Razumem.“

„Možeš da me zoveš ako ti je nešto nejasno. Imaš moj mobilni, zar ne?“

„Da, da...“

„Da li je zaista sve u redu?“

„Naravno, sve je savršeno“, odgovorila je pretvarajući se da je prirodna. „Viktor je zaista šarmantan. Veoma sam zadovoljna. Hvala ti, Lusija, imam tvoj mobilni, naravno.“

Izašla je na ulicu razmišljajući o onome što se dogodilo. Uprkos svemu, priznala je da ono električno pražnjenje nije bio neprijatan osećaj.

Begonja Amestoj

Naprotiv, činilo se da se radi o uzajamnom prepoznavanju, nekoj vrsti privlačenja pažnje. Kao da je on hteo da kaže: *Pogledaj me! Pronašla si me, ovde sam. Ja sam sve ono što očekuješ.*

Po prvi put u svom životu, bila je sigurna da ne greši. Jednostavno nije mogla da zanemari tako očigledan signal.

Pogledala je na sat pokušavajući da pobegne od tog čudnog osećaja koji, izgleda, nije želeo da je napusti. Bilo je gotovo jedan po podne. Ješće bilo šta. Konačno je povratila udobnost samačkog života. Nije morala ni o kome da se brine. Gospodarica je svoga sveta, svoga života. Mogla bi da odspava dobru sijestu* nakon jedne prilično burne noći. To joj je bilo potrebno. Osim razgovora sa Viktorom Motom, njen bivši muž Herman opet je nazvao skoro u jedan ujutru. Bila je sita njegovih poziva u nevreme. Platila je veoma visoku cenu što je prihvatila da tri godine proživi sa njim.

Nikada nije bila zaljubljena u njega. Zapravo, nikada ni u koga nije bila zaljubljena. Često je razmišljala o tome da se to događa većini ljudi – da mogu da se zaljube samo u fikciju, koju moraju da stvore kako bi preživeli. Zato postoji tako malo srećnih parova. Naprotiv, čini se da svi koračaju sa ogorčenjem u dnu pogleda. Često je mislila o ljubavnim susretima koje verovatno održavaju. Pitala se kako li počinju njihova milovanja. Kakvim li se osećajima hrane dodirujući se rukama, i sa kojim stepenom emocije prstima prelaze preko kože za koju tvrde da je vole. Koje li uspomene evociraju pre nego što se sjedine, stope, upiju i prodru jedno u drugo. Možda su ih spajali njihovi strahovi i usamljenost. Ona bi sad mogla da se zaljubi samo u nekog ko zna tajnu. U onoga ko bi znao koji je duboko skriveni razlog njegove ljubavi.

Ušla je u vezu sa Hermanom Urijelom u jednom trenutku slabosti. Kada je saznala njegovo ime, pomislila je da je pravi glasnik zato što je, nesvesno, Olga Majoral uvek tumačila događaje kao znakove i upozorenja – kao šifre koje su obeležile njen život još od detinjstva. To je bio pravi razlog što je tog čoveka izabrala kao izaslanika koji će zasigurno obeležiti njenu sudbinu. Tada nije znala da glasnici ponekad ne liče na sebe.

* Sijesta (šp. siesta) – šesti sat dana, tj. popodnevni odmor ili spavanje posle ručka, obično za vreme najveće žege u Španiji i Italiji.

San Oriona

Ništa na njima, a ponajmanje njihova imena, ne odaje njihovo poreklo. Ponekad se čak prerađavaju u prostačke maske.

Međutim, iako je grešku načinila iz neznanja, bila je kažnjena. Uređenje koje čuva svetove ne dozvoljava greške.

Otvorila je vrata slušajući uznemirujuću zvonjavu telefona. To ne može biti Herman u ovo doba. Sigurno još spava zbog mamurluka od prethodnog dana. Brzo je prišla i podigla slušalicu plašeći se da će zakasniti.

„Da?“

„Ovde Rehina. Konačno sam te našla!“

„Zvala si me i ranije?“

„Da, mobilni ti je bio nedostupan.“

Zaboravila je da ga uključi nakon razgovora sa Motom. Njena rođaka nije bila mnogo pričljiva. Mora da je bilo važno.

„Da. Da li se nešto dogodilo?“

„Moraš da dođeš da posetiš tetka Doru.“

„Šta se dešava?“

„Veoma joj je loše“, začutila je za trenutak i nije mogla da sakrije donekle ironični ton: „I pita za tebe.“

„U redu. Jesi li sada sa njom?“

„Da, kao i Gabi. Obe smo tu.“

„Odmah dolazim.“

Brzo je otišla u svoju sobu. Svoje odelo sa sakoom zamenila je udobnim farmerkama i sjajnom, crnom, mladalačkom jaknicom do struka. Izgubila je apetit, ali poješće nešto pre nego što izađe, za svaki slučaj, ako se poseta oduži.

Bio je to neprijatan susret koji će je vratiti iz jednog vremena u drugo. Iz jedne obećavajuće sadašnjosti pune očekivanja, u mračnu prošlost koju je želela zauvek da zaboravi. Međutim, bio je to vanredan slučaj. Nikada se ne treba oglušiti o poziv samrtnika.

Izašla je iz taksija malo dalje od kapije. Uz nešto sreće, uspeće da izbegne vratara. Ali bilo je uzalud.

„Gospođice Olga.“

Bio je to Karlosov glas. Video je da dolazi pa se zadihano približavao sa čoška.

Begonja Amestoj

„Ah! Zdravo, Karlose!“

Vratar nije časio časa da joj pruži sve podatke.

„Izgleda da gospođi nije dobro. Vi to već znate, zar ne?“

„Da, to su mi rekli. Izvinite, Karlose, ali odmah ću otići gore.“

„Naravno, naravno“, koračao je uz nju ne obazirući se na to, kao da ima nešto važno da doda. „Vi... Vi već znate...“

Olga se naglo zaustavila naspram njega. Poznavala ga je odmalena. Nije joj bila strana izvesna naklonost koju je gajio prema njoj.

„Šta hoćete da mi kažete, Karlose?“

Pročistio je grlo tražeći odgovarajuće reči.

„Vi već znate da je ja cenim.“

„Znam, Karlose, i zahvaljujem vam na tome.“

„Gospođa takođe voli vas“, ispravio se, „odnosno uvek vas je mnogo volela.“

„I to znam“, nestrpljivo je odgovorila.

Karlos je polako osmotrio Olgu. Njegove sitne i donekle iskošene oči odavale su veliku užurbanost.

„Kada kažem da vas je gospođa oduvek mnogo volela, želim da kažem da vas je volela više nego što vam je ikada pokazala.“

„Aha“, odgovorila je začuđena znajući da će nastaviti da priča.

„I zbog te odanosti koju gospođa ima od vas, reći ću vam nešto što čak ni ona ne zna.“

Olga je obratila pažnju. Ako je čarolija raspršena, vratar bi bez sumnje mogao biti prvi glasnik. Možda u tom tako bitnom trenutku u njenom životu postoji više od jednog izaslanika. Olga je odmah shvatila da taj čovek želi da joj otkrije nešto veoma važno.

„Recite, Karlose.“

Nije bilo mnogo vremena. Kao da su jednoglasno odlučili, odmakli su se nekoliko koraka u stranu ostavivši slobodan ulaz na kapiju.

„Juče je ovde dolazio gospodičić Herman.“

Zanemarivši apsurdnu titulu *gospodičić**, za koju se Karlos upinjao da je upotrebi sasvim uobičajeno, Olga nije mogla da prikrije svoju iznenađenost.

„Hoćete da kažete... Herman Urijel, moj bivši muž?“

* Gospodičić – arhaično za mladog gospodina, odnosno neoženjenog muškarca.

Karlos je samo klimnuo glavom s takvom odlučnošću da nije ostavio mesta sumnji.

„Došao je kao i vi, jednim taksijem, i ostao u kući nešto više od sat vremena. Po odlasku ga je ispratila gospođica Rehina.“

Iskrslu je nekoliko pitanja, ali nije znala kojim redom da ih postavi.

„To je zaista veoma čudno. Ali možda je saznao da mi je tetka veoma bolesna. Na kraju krajeva, bio je porodični prijatelj“, Olga je govorila kao da se naglas preslišava. „Ali zašto kažete da gospođa ne zna da je Herman Urijel bio u njenoj kući?“

„Jer sam ih čuo dok su pričali.“

„Molim? Koga?“

Vratarevo lice poprimilo je izrazito ružičastu nijansu.

„Ja sam bio u svojoj kućici, znate“, rekao je detaljno opisujući mesto događaja. „Svetlo je bilo ugašeno jer u to vreme obično malo odremam.“

„Molim vas, Karlose, brzo mi recite šta se desilo, moram da odem gore.“

„Znam, znam, oprostite, tako ja pričam. Ali sve ću vam veoma brzo ispričati.“ Nakvasio je usne pre nego što je nastavio. „Izlazili su iz lifta, Herman je nosio veliku fasciklu u ruci, koju nije doneo kada je došao. Ovaj detalj je bitan“, istakao je kao da ona to nije primetila, „I dok je zatvarao lift, jasno sam čuo kako je vaš bivši muž rekao gospođici Rehini: *Ja ću se pobrinuti za sve. Ne brini, matora ništa neće saznati, a ni Olga.*“

Iznenada je osetila jezu. Bez ikakve sumnje, radilo se o nečemu mnogo većem nego što je mogla da zamisli.

„Ali jeste li sigurni, Karlose?“, upitala je šapatom.

„Vi već znate da jesam. A ako dobro razmislite, to ne treba da vas čudi. Nisu to dobri ljudi, gospođice Olga. Ovo što sam vam rekao nije mi niko ispričao. To sam lično ja čuo ovim ušima“, odgovorio je pokazujući svoje ogromne uši ispruženim kažiprstima.

„A šta je posle bilo, Karlose?“

„Ona, gospođica Rehina, stavila mu je ruku na rame, veoma zadovoljna, i rekla mu nešto što već nisam mogao dobro da razumem.“

„Šta je rekla?“

„Nešto poput: *A ako taj tvoj prijatelj advokat...*“, zastao je kao da pokušava da se seti, „*učestvuje...* ili *želi da učestvuje.* Nisam baš siguran, tako nekako.“

Bila je kao u bunilu. Ako je to što joj je Karlos ispričao tačno, u šta nije sumnjala, moglo bi se zaključiti da su sestričine Dore Pedraze tajno pokušavale da izmene testament svoje tetke.

„Ovo što mi govorite je veoma ozbiljno, Karlose. Ne znam šta da mislim.“

„Ne brinite se. Osim toga, reći ću vam još nešto.“

Olga ga je prestravljeno pogledala.

„Ima još?“

„Nije ništa loše. Baš naprotiv“, iznenada je vratarevo lice povratilo svoje pređašnje stanje, koje ga je oduvek krasilo. Nasmejani izraz i ironični pogled u očima. „Ne piše im se dobro. A najgore po njih je to što gospođa još uvek neće umreti.“

Olga se nasmejala s nevericom.

„Kako to znate, Karlose?“

„Jednostavno znam“, ponovo je klimnuo glavom, ovoga puta na misteriozan način, pa ju je blago gurnuo. „A sada se popnite, a ja ću obavestiti Bertu da ste stigli. Budite pažljivi.“

Nije upotrebila lift. Morala je brzo da razmisli. Šta je ona mogla da uradi da spreči ono što njene sestre od tetke i njen bivši muž spremaju? Pomislila je na Viktora Motu, čoveka koga samo što je upoznala. On bi sigurno mogao da joj pomogne ako bi uspela da ga učini delom svog života. Oduvek je očajnički tražila nekoga ko bi je štitiio. Bio je to urođeni instinkt. Olga je znala da jaka, ali i morbidna zainteresovanost, koju je budila u drugima, čini da izgleda kao lak plen. Svi ljudi koji su ušli u njen život želeli su da zagospodare nečim što je pripadalo isključivo njoj: njenom sigurnošću, sposobnošću da misli, da mašta, da sanja, da oseća. Kao da time što poseduju nju, poseduju i vrednu amajliju. Nezamenljivi talisman. Zato se udala za Hermana. Verovala je da bi on mogao da je spase od radoznalosti spoljašnjeg sveta.

Preterano veliki stan zauzimao je ceo drugi sprat. Hodnici zastrti ogromnim tepisima razdvajali su četiri stotine kvadratnih metara na prostorije. Dekadentne vaze, lampe iz devetnaestog veka i stilizovani satovi utonuli su u teskobnu tišinu koja obavija samrtnike.

Dok se ona penjala uz stepenište, Berta je čekala na pragu.

„Zdravo, Berta. Kako je moja tetka?“

Služavka je prinela kažiprst usnama dok je veoma tiho odgovarala.

„Prilično loše.“

„Ali, zar nije dolazio lekar?“

„Otišao je pre deset minuta. Vratit će se posle ručka.“

Olga je zastala u primaćoj sobi čekajući da Berta zatvori vrata.

„Veoma često pita za tebe“, dodala je.

„Već mi je rekla Rehina.“

Berta joj je prišla kao da hoće s njom da podeli neku tajnu od najveće važnosti.

„Veoma je nespokojna. Ne može da se odmori u miru.“

„A kakve to veze ima sa mnom? Ne želim da ulazim u ovaj rat.“

„Nikada nije kasno sklopiti primirje.“

„Ne znam šta hoćeš da kažeš.“

Služavka je uporno klimala glavom, želeći da osigura da je taj pokret bude zaista dovoljno rečit i shvaćen.

„Slušaj, Berta, želim nešto da te pitam.“

Berta je zauzela stav mirno kao da očekuje da sazna bogzna kakvu novu izuzetnu zanimljivost. Nakon svega što je za više od trideset godina preživela u toj kući, od sudbine je mogla da očekuje samo ovu vrstu iskustava.

„Da li je tačno da je moj bivši muž došao da vidi Rehinu?“

Berta je nekoliko puta klimnula glavom, ponovo primevši kažiprst usnama.

„Psssst, ovde ne možemo da pričamo. Zvaću te telefonom.“

„Ali tačno je?“

„Da, da, tačno je. To ti je Karlos rekao, zar ne?“

Olga nije odgovorila. Pognula je glavu kao da predviđa neki mutan i komplikovan zaplet. On bi je mogao koštati svih snaga neophodnih da se prepusti novom životu koji bi trebalo da započne kraj Viktora Mote. Niko to nije mogao da spreči niti da joj oduzme. Bilo je to nešto što je iz sve snage želela. Od trenutka kada je osetila ono razotkrivajuće električno pražnjenje dodirujući njegovu kožu, nije prestajala da misli na njega. A ako je ona mislila na njega, sigurno ni on nije mogao da prestane da misli na nju. To je bio univerzalni princip u koji je slepo verovala.

„Rehina ga se konačno dočepala, zar ne?“, reče Olga ogorčeno se smeškajući.

„Zaboravi na to! Dešavaju se veoma čudne stvari. Sutra po podne moram da izađem. Zvaću te, ali sada se pretvaraj i ne sukobljavaj se sa

Rehinom. Pusti je neka priča šta hoće. Budi oprezna s njom, znaš već da je veoma zla.“

Olga je uzdahnula pokunjeno.

„Ne želim da ulazim u ovaj rat.“

„Ne možeš to izbeći. A sada idi da utešiš svoju tetku, da nas ne vide kako ovde ćućorimo.“

Ćutke su koračale prolazeći kroz beskonačni hodnik, sve dok nisu došle do glavne trpezarije. U dnu se ocrtavala visoka i razvijena ženska figura. Bila je to Gabrijela, Olgina sestra od tetke, koja je pušila na prozoru. Okrenula se kada ih je čula da dolaze.

„Zdravo“, rekla je kratko.

Olga je prišla da je poljubi. Razmenile su dva kratka, leteća poljupca u obraz. Otkako ju je poslednji put videla, Gabrijelino lice se promenilo. Pogled joj je postao bezizrazan i turoban, a bore oko usta dosezale su joj gotovo do brade. Bilo je veoma moguće da je za tu transformaciju zaslužna njena sestra Rehina.

„Zdravo, Gabi, kako je tetka?“

Gabrijela je slegla ramenima. Jedino što je kod Dore Pedraze nju zanimalo bio je njen novac.

„Ne verujem da je toliko loše kao što kaže lekar. Znaš već koliko nas je puta tako uplašila.“

„Dobro, ostajete tu da pazite na nju, zar ne?“

Gabrijela je ponovo slegla ramenima i snažno udahnula dim svoje cigarete.

Berta se pomerila u stranu kako bi propustila Olgu. Uprkos prekrasnom danu na ulici, soba je ostala u gustoj polutami. Masivni zastori bili su namaknuti, a u vazduhu se osećao neobičan kiselkasti miris.

Rehina je pozdravila Olgu sa izvesne udaljenosti, verovatno da bi izbegla da poljubi svoju sestru od tetke. Nije ni bilo potrebe držati se pritivornosti. Posmatrale su se izbegavajući da im se pogledi susretnu, bez ikakve međusobne zainteresovanosti.

„Zdravo“, rekla je uz istu ravnodušnost kao i Gabrijela, „potrudi se da je ne umaraš.“

Olga je prišla uzglavlju kreveta. Dugo je nije videla. Njena tetka Dora smanjila se na pola svoje veličine. Iz fine čipke bele lanene spavaćice virili su veoma mršavi vrat i ruke. Oči su joj bile poluzatvorene, a ona izrazito bleđa.

„Tetka, to sam ja, Olga“, promrmljala je sedajući na mali tabure pored nje.

Starica je načinila napor da otvori oči i kao da je u tome jedva uspjela.

„Pozvali su te“, prošaputala je uz teškoće. „Mislila sam da neće.“

Olga se osvrnula plašeći se da je njena sestra od tetke može čuti. Ali Rehina je otišla.

„Naravno, zašto me ne bi pozvale?“

Dora Pedraza potražila je njenu šaku.

„Ne želim da umrem pre nego što te zamolim za oprostaj.“

Olga je ignorisala njen pokret. Nije osećala nikakvo sažaljenje. I ona je svojom posetom samo ispunjavala neizbežni ritual.

„Ne moraš da mi tražiš oprostaj“, odgovorila je.

„Da, Olga. Ti si uvek trpela najveće nepravde.“

„Nije važno, to je davno prošlo.“

Starica je, izgleda, nije slušala.

„Uvek sam se loše ponašala prema tebi i želela sam da ti to ranije kažem“, činilo se da samo što ne zaplače, „ali u tebi sam videla nju“, snažno je zatvorila oči. „Toliko sam je mrzela.“

Olga je slušala tu ispovest uz nezadovoljni kež na usnama.

„Pretpostavljam da misliš na moju majku.“

„Da“, rekla je šapatom.

„Zašto si je mrzela?“

„Zato što je uvek živela onako kako sam ja želela da živim. I sa čovekom koga sam ja volela. Mada je i nju stigla kazna.“

Reči su kuljale iz usta Dore Pedraze kao iz neke prezrele voćke koja izbacuje vlažne i pocrnele semenke. U kratkom vremenskom razmaku, razjasnila je sve nepoznanice koje Olga ranije nije mogla da razume. Tako je u jednom jezgrovitom izveštaju saznala kako se Olgina majka, Elvira Pedraza, udaljila od porodice da bi živela sa čovekom koji ju je odvuкао sa sobom u propast, dok su Olgu usvojili Pedro i Rebeka, nastojnici na jednom od imanja koje je porodica posedovala u Avili. Živela je sa njima sve do osme godine znajući da joj to nisu pravi roditelji.

Znala bi to i da joj niko nije rekao, i to na isti način na koji je shvatila da je ona žena, koja je ponekad dolazila da je poseti natovarena poklonima i igračkama, bila njena prava majka.

Begonja Amestoj

Olga je čuvala u sećanju njene tople zagrljaje i poljupce vlažne od plača, kao i jednu fotografiju koju joj je dala Rebeka kada je pošla da živi u tetka Dorinoj kući. Bio je to portret nasmejjane mlade devojke na obali jezera.

„To je tvoja majka, Olga, kad je bila veoma mlada.“

„Gde je to more?“

„U Švajcarskoj, to je Ženevsko jezero. Nosi ga uvek sa sobom“, rekla joj je Rebeka. „Nikada se ne odvajaj od njega.“

Ali sada više ništa nije imalo smisla. Uspela je da preživi sve poteškoće. Jedva da se sećala lica svoje majke. Najoštrija slika Elvire Pedraze, koja joj je obično iskrsavala u umu, bio je dugački ožiljak na njenoj podlaktici. Jedno crvenkasto udubljenje, obrubljeno belim tkivom, ostalo je zauvek urezano u njeno sećanje.

„Pusti to, tetka. To je priča koju sam zaboravila. Sve čega se sećam na njoj je neki ožiljak koji je imala na ruci.“

„Napravio joj ga je Vinsent Lubok, njen muž“, nastavila je Dora Pedraza. „Zario joj je razbijenu flašu. Oboje su bili ljudi. Nije bilo svrhe pokušavati da im pomogneš. Njen život je bio užas.“

Olga nikada nije pokazala naročito zanimanje za život svoje majke. Osećala je da je veoma udaljena od nje i čudne misterije koja ju je okruživala. Međutim, postojala je jedna zagonetka koju je oduvek želela da reši.

„Ono što nikada nisam razumela jeste zašto su me ostavili sa nastojnicima poseda.“

Dora ju je iznenada uhvatila za bradu, primoravajući je da je pogleda.

„Tako je! Tvoja je obaveza da saznaš sve. A ono što ne saznaš od mene, kada mene više ne bude, moraš mi obećati da ćeš se sama potruditi da saznaš. Dugujem to tvojoj majci, Olga. Omogući mi da počivam u miru, kao i ona.“

Olga je, iznenađena, pokušala da se oslobodi.

„Ali, tetka!“

„Ne prekidaj me! Rehina samo što nije ušla. Ostavila nas je da pričamo nasamo jer me se nimalo ne plaši, kao ni tebe. Mene je ukrotila. A zna da ti ništa nećeš učiniti da zahtevaš ono što je tvoje. Slušaj“, nastavila je, „kada je tvoja majka umrla, imala si osam godina i doveli smo te u ovu kuću. Dugo nisam želela da te prihvatim i volim jer mi je tvoje prisustvo bilo stalna patnja. Ali želim da znaš i da sam pokušala da ti dam